

Kłopotowskiego Ignacego, ks.

Dzielnice: Praga Północ

Osiedla: Stara Praga

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1991

Opis

Ignacy Kłopotowski (1866-1931) - prezbiter katolicki, wydawca prasy katolickiej, działacz charytatywny. Pochodził z Korzeniówki niedaleko Drohiczyzna, uczył się w Siedlcach, Seminarium Duchowne ukończył w Lublinie, gdzie też w 1891 roku otrzymał święcenia kapłańskie i w którym to mieście sprawował posługę kapłańską przez siedemnaście lat. Już wówczas wydawał tanie broszurki religijno-patriotyczne a także gazety - dziennik "Polak-Katolik", tygodnik "Posiew" oraz miesięcznik "Dobra Służąca" W 1908 roku znalazł się w Warszawie, gdzie wydawał "Kółko Różańcowe" oraz skierowanego do najmłodszego czytelnika "Anioła Stróża". Początkowo służył w Śródmieściu, w 1913 roku został wikariuszem przy kościele św. Anny a rok potem rektorem kościoła przy ul. Freta. Od 1920 roku był proboszczem parafii Matki Bożej loretańskiej przy kościele św. Floriana na Pradze. Zajął się tam przede wszystkim działalnością charytatywną - do wyremontowanego za własne środki domu opieki przy ul. Jagiellońskiej 19/21 sprowadził krakowskie albertynki i albertynów, zainicjował przeprowadzanie tam kursów zawodowych, stworzył punkt pomocy repatriantom z ZSRR, prowadził też pierwszą w tym miejscu poradnię pomagającą alkoholikom. 31 VII tego samego roku założył Zgromadzenie Zakonne Sióstr Loretanek, dla których wykupił potem dom przy ul. Stalowej i stworzył tam ochronkę dla najbiedniejszych dzieci. Podczas Bitwy Warszawskiej prowadził przykościelny szpital a na plebanii kościoła otworzył darmową jadłodajnię, przeniesiona z czasem do specjalnie powstałego budynku przy ul. Sierakowskiego 6. Był również właścicielem Domu Prasy Katolickiej (ul. Krakowskie Przedmieście 71), gdzie mieściła się drukarnia, wydawnictwo i księgarnia katolicka. Zmarł nagle w Warszawie - początkowo spoczął na Powązkach, jednak po roku jego prochy zostały przeniesione na cmentarz w Loretto koło Wyszkowa, gdzie w latach 20-tych założył ośrodek kolonijny dla dzieci. Beatyfikowany 19 VI 2005 roku, wspominany w diecezji warszawsko-praskiej 7 IX.

Ciekawostki

Powstała w XVIII w. jako prosta droga na zapleczu dzisiejszej ul. Okrzei, między Targową a Wisłą. W 1792 stało tu 13 domów drewnianych, kamienica Dmuszewskiego, na pół murowany dom Bajera,

murowany spichlerz i mały browar Białobrzeskiego. W 1806 wyburzono część Pragi na przedpole fortyfikacji została tylko część ulicy najbliższej Wisły i istniała jako droga dojazdowa do mostu w 1807, w 1820 poszerzona i przedłużona do Targowej. Od 1872 nazywała się Szeroka nazwę przeniesiono z dzisiejszej ul. Jagiellońskiej. W 1948 nadano jej nazwę ul. Karola Wójcika, na cześć działacza SDKPiL, KPP i związków zawodowych zamordowanego w Oświęcimiu. Dzisiejsza nazwa od 1991.

Stan obecny:

Nr 1\3: Komora Wodna. Powstała w latach 1824-5 na miejscu koszar pontonierów jako komora wodna na moście łyżwowym, rozbieranym na zimę i montowanym po ustąpieniu lodów. Projektantem był Antonio Corazzi. Rzeźby wykonali Tomasz Accardi i Paweł Maliński. Miał tu siedzibę Miejski Wydział Mostowy, który pobierał opłatę za przejazd przez most. Na tympanonie rzeźba Neptuna na rydwanie Tomasa Accardiego. Z tyłu połączony był z budynkiem lazaretu wojskowego, później rozbudowano go na zespół carskich magazynów wojskowych, zniszczonych w 1944. Na murze są dwie tabliczki z 1813 i 1844, które odnotowują rekordowy poziom Wisły. Opuszczony po zbudowaniu mostu Kierbedzia stopniowo popadał w ruinę, aż w 1869 rozebrano jedno skrzydło. Po wojnie odbudowana przez B. Świdzkiego w 1975-8. Dziś mieści się tu Urząd Stanu Cywilnego.

Nr 2: Kamienica. Powstała w 1978-9 wg proj. Zygmunta Twarowskiego.

~ Gmach Zakładu Wodociągów Praskich. Powstał w 1868-9 wg proj. Zygmunta Kiślańskiego i Edwarda Cichockiego. Mieścił się tu wodociąg, pompownia i maszyna parowa. Wodociągi projektował inż. Grotowski, a do systemu należały tylko 33 budynki. W 1889 zastąpiono je wodociągami Lindleya.

Nr 4: W 1920 działała tu Fabryka Przetworów Chemicznych Sidol, a od 1936 była tu fabryka zabawek Gersona Weinreba z 1908. Produkowano tu zabawki elektryczno-mechaniczne i skomplikowane gry towarzyskie. Rozebrana w latach 70 XX w.

Nr 5: Kamienica Wypycha. Powstała w 1903-4 dla Józefa Wypycha. W 1921-34 działało tu IV Gimnazjum Męskie Magistratu m. st. Warszawy im. Jakuba Jasińskiego; szkoła wynajmowała pomieszczenia od Aurelii Czarnowskiej. Przed wojną działał tu sklep spożywczy Józefa Wyszynskiego.

Nr 6: Kamienica Józefa Markowskiego. Powstała ok. 1900. Przed wojną działał tu sklep spożywczy Kulewskiej i Wojciecha Gontarka. W 1976 przeprowadzono remont kamienicy, burząc przy okazji część oficyny wschodniej i oddzielono oficynę zachodnią.

Nr 7: Kamienice Polskich Zakładów Chemicznych NITRAT. Powstały w 1936-7 wg proj. Jerzego Wierzbickiego. Jest to zespół 3 budynków, pierwszy od frontu, drugi to poprzeczna oficyna, trzeci ma adres Jasińskiego 4.

Nr 8: Kamienica Aleksandra i Aleksandry Bartnickich oraz Stanisława i Józefy Błonków. Powstała w 1936-7 wg proj. Edwarda Straussa.

Nr 9: Kamienica Józefa Chojnowskiego. Powstała w 1934, w trakcie budowy kupiona przez hr. Ludwikę Marię Scipio del Campo. Kamienicę odnowiono w 1970.

Nr 10: Kamienica Aleksandry Bartnickiej. Powstała w 1936-7.

Nr 11: Fabryka Maszyn Młyńskich Hartwiga. Oskar Hartwig i Łęgiewski prowadzili w XIX w. jedną z najlepszych tego typu fabryk w Polsce. Surowiec sprowadzano aż z Laferte k. Nancy. Obecne budynki powstały w 1910, kiedy firma zatrudniała 80 osób.

Nr 13: przed wojną, na niezabudowanym placu działała hurtownia piwa.

Nr 14: Kamienica Andrzeja Schiffersa. Powstała w 1934-5 na miejscu kamienicy Błażeja i Małgorzaty Dyniewiczów z 1799 i drewniaka z 1838. W czasie budowy Schiffers sprzedał kamienicę Feliksowi i Natalii Kamińskim. W podwórzu mieści się oficyna i garaż z ok. 1939. W latach 1940-4 mieściła się tu centralna rozdzielnia i archiwum konspiracyjnych pism SL Roch i BCh.

Nr 15: Urząd Dzielnicy Praga Północ. Zbudowany ok. lat 50 XX w.

~ Szkoła Podstawowa nr 49 i 51 im. ks. Bp. Wł. Bandurskiego (ówczesny adres ul. Szeroka 17). Wykonana wg proj. Apoloniusza Nieniewskiego, dokończona przez H. J. Gaya w latach 1903-4. Szkoła została spalona w 1939. Obok szkoły rozciągał się plac na festyny i zabawy.

Mur plebanii. Powstał w 1917 staraniem księdza Trojanowskiego, o czym mówi mała tabliczka na murze. W czasach istnienia szkoły oddzielał teren szkoły od terenu plebanii.

Nr 16: Dom Studentów Żydów (drugi adres Sierakowskiego 7).

Nr 17: Miejski Zespół Szkół Powszechnych. Powstał w 1903-4 wg proj. Apoloniusza Nieniewskiego, ale po zbudowaniu 2-go piętra prace przejął H.J. Gay, który zmodyfikował projekt. Działo tu 8 szkół jednoklasowych, a w okresie międzywojennym SP 49 i 51. Zburzony w 1939 podczas bombardowania.

Nr 18: Dom Generalny Sióstr Loretanek. W 1878 postawiono tu kamieniczkę Oswalda Schneidera wg proj. prawdopodobnie Edwarda Cichockiego. Od 1890. działała tu Warszawska Fabryka Koronek i Tiulu Maurycego Salzmana, która zatrudniała tu 86 pracowników. Istniejące budynki przekształcono w hale fabryczne. Zgromadzenie powstało w 1920, założone przez księdza Kłopotowskiego i w latach 30 przejęło zabudowania. Siostry prowadziły tu drukarnię, wydawnictwo i dom wychowawczy. Budynek frontowy powstał ok. 1939 dla potrzeb Zarządu Generalnego.

Pomnik Kapeli Warszawskiej. Pomnik, którego pomysłodawcą jest abp Sławoj Leszek Głódź, odsłonięto 17.09.2006. Autorem arcydzieła jest powszechnie nie szanowany rzeźbiarz Andrzej Renes. Na odsłonięciu grała Kapela Praska i Różyc Orchestra, a także Cepelia Kurpianka z Kadzidla. Najlepsze jest to, że pomnik gra. Mamy ok. 100 piosenek do wyboru, wojennych i praskiego folkloru i jeśli wyślemy smsa na numer 7141 (1,22 zł) z numerem piosenki, to pomnik nam go zagra.

Na narożniku od 1936 odbywały się tu zabawy ludowe, tańce, występy orkiestr, pokazy kinowe, wesołe miasteczka, teatrzyki ogródkowe...

Nr 20: Kamienica Morytza Świecy. Powstała w 1891. Od 1901 właścicielem była rodzina Grodzickich. Kamienica połączona była z drugą, Okrzei 19, tę jednak rozebrano w 1982. Przed wojną działał tu sklep spożywczy Cypy Prejs. W latach 70 XX w. dom odremontowano, silnie przekształcając. W podwórzu przyścienna kapliczka skrzynkowa.

Nr 22\24: Manufaktura Pończoszniczo-Trykotowa S.M. Gorbowa. W 1905 pracowało tu ok. 500 osób. Budynek 122 miał 2 pietra, 24 miał jedno. W 1914 zaczął tu działać Praski Młyn Parowy Mieczysława Rubinsteina, a od 1930 Przetwórcza Spółdzielnia Pracy & Warmłyn. Resztki młyna wyburzono wiosną 2000.

Nr 26: Dom Maurycego Landaua. Rozebrany w latach 70 XX w.

~ Stacja benzynowa działała na rogu z Jagiellońską w okresie międzywojennym.

Nr 28: Kamienica Stanisława Borzuchowskiego. Powstała w 1891-2, z ceglany krzyżem na fasadzie.

Nr 30: Kamienica Juliana Różyckiego. Powstała ok. 1890. W 1905-18 właścicielami domu była rodzina Tiemme, a w latach 1918-25 dom należał do Tytusa Kędzierskiego, a następnie Kazimierza Obrębskiego. W 1912-3 Aleksander Tiemme nadbudował kamienicę. Dwa górne piętra zburzono w

czasie wojny.

Przybudówka. Prawdopodobnie była to ubikacja.

Nr 31: Mykwa. Rytualna łaźnia żydowska, zbudowana w 1840 wg proj. Józefa Lessela i przebudowana w 1911-4 przez Nauma Horsteina. Mieścił się tu basen z wodą o bardzo wolnym przepływie, a ilość wody tylko tyle, aby zanurzyć ciało. Pobożni Żydzi obmywali swe ciała przed szabatem i świętami, oczyszczano także naczynia kupione od niewiernych. Po wojnie umieszczono tu biura Centralnego Komitetu Żydów w Polsce, a później przedszkole. W piwnicy zachowały się resztki kotłowni, a w paru pomieszczeniach oryginalne posadzki. Teraz jest tu Wielokulturowe Liceum im. Jacka Kuronia.

Nr 33: Budynek mieszkalny. Powstał w 1999-2000

~ Kamienica Samuela Berghsona. Rozebrana w latach 70 XX w.

Nr 36: Hotel Hetman ***. Zbudowany w połączonych i zmodernizowanych starych kamienicach.

Nr 38: Kamienica Galberga (drugi adres Targowa 57). Czterokondygnacyjna, z charakterystyczną, trzyokienną "nadbudową". Powstała ok. 1910 roku dla Izraela Galberga i jego synów - Abrahama oraz Osipa. Projektant dziś pozostaje nieznany. Charakteryzują ją oryginalne detale na fasadzie: falujące łodygi kwiatów, secesyjne guzy czy pilastry z girlandami gwiatów, bogato kanelowane. W okresie międzywojennym należała do Arnolda Szpinaka, który nabył ją w 1920 roku. Klatka schodowa skonstruowana została na planie koła. Nie została poważnie uszkodzona podczas wojny. Generalny remont przeszła w latach 1972-74, zniszczeniu uległy wówczas oryginalne parkiety, sztukaterie itp. detale.

Bruk. Wykonany z granitu skandynawskiego, ułożonego w jodełkę.

Data nadania nazwy: 1991.01.24. Przed wojną nazywała się Szeroka, zaś 1949.03.26 - 1991.01.24 nosiła imię Karola Wójcika.
